

Ahoj děti!

Časopis pro děti farnosti Jindřichův Hradec,
ročník 2022/2023, číslo 4: neděle 9.10.2022

Minulý týden jsme si povídali o víře, o důvěře v Boha. Tentokrát v tom budeme pokračovat. V nedělních čteních budeme číst o zázračném uzdravení. Zázrak je něco, co nejde vysvětlit žádnou vědou, ale přece se to jistě stalo. Bůh může dělat i nevysvětlitelné věci. Bůh přece může všechno. Od nás Bůh chce, abychom věřili, že On tu moc má – že On nám může pomoci i tam, kde nic jiného už nepomůže. Pak se mohou začít dít veliké věci. Zázrak si nikdo nemůže zasloužit, Bůh ho ale pro nás může udělat z lásky, protože nás má rád. Vždycky je to dar. A tak od nás Bůh také očekává vděčnost – vědomí, že zázrak člověk nijak udělat nedokáže, a prostě „děkuji“, když jsme takový dar přijali.

Pro tento týden jsem si pro Vás vybrala také dva lidi, kteří byli ve svém životě Bohu blízko, i když každý žil v úplně jiné době. Jeden dávno před narozením Pána Ježíše a druhý naopak teprve před několika lety. Oba mají svoji připomínku v kalendáři v těchto dnech a oba jsou krásným důkazem, že věřit Bohu má smysl v jakékoli době a v jakékoli situaci. Snad se Vám jejich svědectví bude líbit a pomůže Vám najít důvěru v Boha i ve Vašem životě.

Vaše Majka

Okénko z nedělních čtení

V prvním čtení slyšíme o Námánovi – to byl velitel královského vojska za časů jednoho dávného aramejského krále. Byl to velmi vážený muž, ale nevyhnula se mu zlá nákaza. Onemocněl malomocenstvím – nakažlivou nemocí, na kterou nebyl lék, a většinu nakažených čekala pomalá a bolestivá smrt. Děvče, které vojáci zajali z izraelského národa a které sloužilo Námánově ženě, přišlo s radou. Vzpomnělo si, že v Samařsku je Boží prorok, který by Námána mohl malomocenství zbavit. Námán se nakonec opravdu k prorokovi vypravil. Nejdříve se mu prorokovy rady nelíbily, ale pak se dal přesvědčit a udělal, co mu prorok radil – sedmkrát se omyl v řece Jordánu. A přesně podle slov proroka: byl zdravý. Námán proto uvěřil, že Bůh Izraele je ten jediný pravý. Chtěl se prorokovi odvděčit a odměnit ho bohatstvím, ten si ale od něj nic nevzal, protože přece Bůh udělal ten zázrak, on sám je jen Boží služebník.

V evangeliu slyšíme podobný příběh. Tentokrát je to přímo Ježíš, který přichází k vesnici a naproti mu jde deset malomocných. Ti všichni ho prosí, aby je uzdravil. Věří, že Ježíš to může udělat. A Ježíš to pro ně opravdu udělá a posílá je ukázat se kněžím – aby jim bylo podle zvyklostí potvrzeno, že se z nákazy uzdravili a nejsou už pro ostatní nebezpeční. Jak odcházeli od Ježíše uzdravení, jeden z nich se vrátil. Chválil Boha, padl před Ježíšem na kolena a děkoval mu. Byl to Samařan – cizinec. Ježíš se podivil, kde je těch dalších devět: „Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu?“ Ale tomu jednomu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“

9. 10. – sv. Abraháma, 12.10 – blahoslaveného Carla Acutise

Tento týden máme v kalendáři připomínky dvou velmi odlišných osob, přinejmenším časově jsou vzdálené, jak jen je to možné. Ale jedno je i přes věky spojuje – velká a pevná víra v Boha.

První z nich je Abrahám – praotec izraelského národa, jeden z prvních velkých mužů, o kterých se v Bibli dočteme. Bůh si ho vybral a přikázal mu přestěhovat se do cizí země – a Abrahám šel. Bůh mu slíbil, že z jeho rodiny vzejde velké potomstvo – a Abrahám mu věřil, i když už stárnul a žádné děti neměl. Bůh ho chtěl zkoušet a nařídil mu obětovat místo obětního zvířete jediného syna Izáka, který se mu narodil až ve stáří – a Abrahám to byl odhodlaný udělat, kdyby ho Bůh nakonec nezastavil. Ať se dělo cokoliv, Abrahám prostě Bohu věřil.

Druhým mužem tohoto týdne je Carlo Acutis (čti karlo akutys) – jeden z posledních přírůstků na seznamu těch, kteří došli do nebe. Když v roce 2006 po krátké, ale těžké nemoci umřel, bylo mu 15 let. Už v roce 2020 byl ale papežem prohlášený za blahoslaveného (to je „předstupeň“ ke svatému) – v keckách, džínách a sportovní mikině. Byl to totiž úplně obyčejný kluk – rád hrál fotbal, zajímal se o přírodu a bavily ho počítače. Ale měl moc rád Pána Ježíše – čerpal sílu z Jeho přítomnosti ve svatém přijímání a snažil se Jeho lásku přinést ke všem lidem. Byl ke všem přátelský, pomáhal například i bezdomovcům a svoje znalosti o počítačích používal k šíření vědomí o zázracích, které Bůh udělal, když o ně lidé prosili před svatostánkem. Zkrátka chtěl být i v dnešní době Ježíšovým opravdovým učedníkem.

Nápady k zamyšlení, vytváření, kreslení...

Zkus se dnes zamyslet, co může spravit jedině zázrak. Je něco takového ve Tvém vlastním životě? Nebo myslíš na něco nebo někoho jiného třeba i jinde na světě? Pros tedy Boha, ať udělá zázrak a tuhle věc vyřeší (a pamatuj, že jen Bůh ví nejlíp, kdy přišel ten správný čas, takže se neboj prosit znovu a znovu). Věř, že Bůh to udělat může!

Také zkus přemýšlet o tom, za co můžeš být Bohu vděčný. Co dostáváš od Boha jako nezasloužený dar? Zdraví, rodinu, přátelství, domov, nějaké nadání...? Nezapomeň za to Bohu děkovat. Můžeš to i napsat nebo nakreslit a připíchnout to na nástěnku v kostele.

Carlo Acutis je důkazem, že svatost není jen něco vzdáleného, dávného, možná pro nějaké mnichy v klášteře... Svatost je výzva pro každého – od dob praotce Abraháma až k nám. Svatý je ten, kdo chce být Bohu co nejbliž. Ten, kdo má Boha rád a ptá se, co Bůh chce. Carlo našel cestu ke svatosti i u počítače. Neboj se hledat svoji cestu k Bohu a ke svatosti v každodenním životě i Ty.

